

DONAR RAÓ DE LA NOSTRA FE

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Si posem dins una bola les paraules llum, fosc, ceguesa i visió, veritat i mentida, testimoni i contra testimoni, quedaríem sorpresos de totes les combinacions possibles i aparentment contradictòries. Totes elles, però, certes en la vida de les persones i dels grups, així ho veiem en el relat de l'evangeli d'avui.

Francesc Torralba escrivia això en un article:

Hi ha una pàgina de Frankenstein [...] que expressa plàsticament el valor de l'acollida. El monstre, perseguit pels vilatans, demana refugi a casa d'un cec que viu sol, en una petita cabanya, enmig del bosc. El cec li obre la porta, l'acull, li dóna de menjar i de beure i li recita de memòria els salms. [...] El cec no hi veu i, precisament per això, obre la porta al monstre, l'acull amb la dignitat que mereix un ésser humà [...].

El cec és, en paraules de José Saramago, la metàfora de la lucidesa, de la claredat, del qui veu més enllà dels tòpics i dels estereotips. La ceguesa física és, precisament, el que li atribueix la claredat en la mirada. No obra mogut pels seus prejudicis o esclavitzat per por a transgredir les convencions. Obre lliurement, perquè no hi veu o, més ben dit, perquè hi veu més que els altres; té una visió que transcendeix les aparences.¹

El nostre protagonista no va néixer cec, el varen fer cec, l'hem fet cec. Si creure és veure, què no podia veure i comprendre? Què no poden veure i comprendre encara avui, tants homes i dones?

Un Déu que castiga els pecats dels pares en els fills; que supedita els seus decrets a la curació del qui ha creat a imatge seva... Un Déu que ens estima tant que ha enviat el seu fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats, que envia el seu fill perquè pagui amb la seva vida...

El nostre protagonista és víctima d'aquesta forma de religiositat: abandonat pels seus pares, l'origen de la seva vida, i refusat pels caps religiosos, fonament existencial de la persona; però ha estat recuperat en la dignitat de fill de Déu. El Déu de Moisès que els fariseus creien, el Jo sóc el qui sóc ve en la persona de Jesús a trobar el cec. Per aquesta trobada, el cec fa l'experiència d'unicitat en Déu i pot dir, dret davant tots els qui no poden ni volen reconèixer-lo, Jo sóc: sóc jo mateix.

Amb lucidesa refuta i argumenta la seva experiència, i esdevé profeta i testimoni: «Justament això és el que em sorprèn —diu—. Tots sabem que Déu no escolta els pecadors...». Que els Mestres de la vida espiritual diguin el que vulguin,

¹ Francesc TORRALBA, «Acollir els altres», *El Punt Avui* (18 març 2017).

que parlin de justícia, d'exigències, de por... Que em parlin d'un «Déu que entrega el seu Fill com a preu de rescat per tots els homes».² No, no crec que la creu salvi; ni la creu ni cap instrument de tortura o suplici usat per l'ús de la injustícia dels poders dominants. NO!

Potser no sabré de tractats de teologia ni podré donar lliçons, però jo que em sentia perduda, jo que patia pel sofriment dels innocents, he trobat en el Jesús de les benaurances el fonament de la meva vida, ell ha estimat fins al final i en ell em reconec filla estimada de Déu.

I tu, en qui creus?

² August VALENSIN, *La mort i la tendresa*.